

СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ЗЕРНОПРОДУКТОВОГО ПІДКОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

**ЧІХРАК І.Т.,* СТУДЕНТКА,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА**

«Зернове питання» для України з кожним роком стає дедалі актуальнішим», зазначив у своїй доповіді голова Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин Микола Присяжнюк. «Більше того, воно вже перемістилося у площину політичних спекуляцій». Серед найгостріших проблем сучасного зернового ринку можна виділити: не спроможність забезпечити логістику; низькі дотації; транспортне та маркетингове супроводження, відсутність єдиного національного зернотрейдера, який би міг впорядковано займатися збільшення обсягів закупівлі і реалізації зерна на внутрішньому ринку, обсягів експорту зерна, модернізацію і будівництвом нових елеваторів і портових терміналів.

Нині Україна за своїми кліматичними умовами, якістю ґрунтів, трудовим потенціалом, традиціями сільгоспвиробництва, безумовно, може бути провідним сільгоспвиробником зернових у Європі, а потенційно – провідним світовим експортером цієї продукції. Одним із головних чинників у цьому аспекті є ефективна система організаційно-економічних механізмів координації національного зернового ринку. Впровадження такої системи має стати основною функцією єдиного національного зернотрейдера, що дасть змогу Україні розширити свої торгівельні канали, здобути нові ринки збуту, збільшити обсяги закупівлі та реалізації зерна на внутрішньому ринку.

Нарощування виробництва продукції має стратегічне значення для підвищення ефективності зернопродуктового підкомплексу. Однак протягом останніх років обсяги виробництва зернопродукції постійно скорочувалися. З огляду на вищевикладене, підвищення рівня ефективності виробництва зернопродукції є найважливішим завданням, від розв'язання якого залежить забезпечення продовольчої безпеки країни.

Для стійкого розвитку зернопродуктового підкомплексу доцільно проводити наступних заходів: збільшення виробництва зерна для задоволення потреб переробної галузі; державне стимулювання виробництва кукурудзи, олійних і високобілкових культур; розробка й реалізація програми розвитку комбікормової промисловості, що різко відстає за своєю технологічною, технічною і нормативною оснащеністю від потреб інтенсифікації тваринництва країни; розширення виробництва й використання синтетичних

* Науковий керівник – Павлюк О.В., асистент

білкових компонентів кормів; розробка й освоєння ефективних методів контролю якості й безпеки кормів та їхніх інгредієнтів, формування цього процесу державою через розробку і прийняття державного закону, стандартизації й сертифікації.

Стратегія технічного й технологічного перезобрення зернопродуктового підкомплексу повинна мати три основних напрями: реконструкцію існуючих спеціалізованих підприємств з виробництва зерна, нове будівництво підприємств підкомплексу; виробництво зерна у фермерському й особистому селянському господарствах. Стратегічно важливі науково-технологічні розробки підприємств із власним енергозабезпеченням, включаючи моторне біологічне паливо з олії насіння (типу біодит), біогаз із органіки, рослинних залишків, джерела тепла й електрики на базі використання сонячної енергії тощо. Ці заходи дадуть змогу поліпшити економіку зернопродуктового підкомплексу. В наявності є мінімально необхідні в розрізі регіонів кількість елеваторів, розвивається портове господарство, до снаги також державі регулювати "апетити" транспортників і різноманітних інспекцій.

При впровадженні даних стратегії головним завданням – реально підняти ефективність ключової галузі АПВ – зернового господарства, причому на тій основі, що вже створена й апробована. Стратегія подальшого розвитку зернопродуктового підкомплексу повинна містити реконструкцію існуючих спеціалізованих підприємств з виробництва зерна, нове будівництво підприємств підкомплексу, виробництво зерна у фермерському й особистому селянському господарствах. Особливе місце в системі заходів у перебудівництві зернопродуктового підкомплексу повинне належати підвищенню рівня кваліфікації керівників, фахівців і робітників цих підприємств знаннями, їхній підготовці й перепідготовці, інформаційному забезпеченні. Технологічна модернізація зернопродуктового підкомплексу – це шанс вижити підприємствам в умовах жорсткої конкуренції.

Література.

1. Агропромисловий комплекс України : стан, тенденції та перспективи розвитку: інформ-аналіт. зб. (вип. 6) / [за ред. П. Т. Саблука та ін.]. – К.: ІАЕ УААН, 2003. – 764 с.

2. Грідін О.В. Світовий ринок зерна: стан, проблеми та перспективи розвитку / О.В. Грідін // Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Економіка та менеджмент». – 2008. - Випуск 8/1, (31), – С. 75-78.

3. Грідін О.В. Стан та найближчі перспективи розвитку зернопродуктового підкомплексу Харківського регіону / О.В. Грідін // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки. – Харків: ХНТУСГ. – 2008. – Вип. 70. – С. 64-69.